

SENTÈNCIA DE 19 DE MAIG DE 2005

Contracte laboral: acomiadament justificat del treballador i els seus requisits.- Prova del caràcter justificat de l'acomiadament del treballador

Reunida la Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra, sota la presidència del M I. Sr. Jean Louis VUILLEMIN, i els magistrats M.I. Sr. Antoni BRUGUERA MANTÉ i M.I. Sr. Joan Manel ABRIL CAMPOY, ha adoptat la resolució següent:

ANTECEDENTS DE FET

I.- La Sra. Sílvia F.T. va presentar davant de l'Honorable Batllia, demanda contra la societat V. SA en reclamació de 4.702,87 €, més els interessos legals, en concepte d'indemnització per acomiadament fet en forma indeguda (1.803,02 €), de preavís (901,51 €), d'indemnització per danys morals (1.803,02 €), de dies de vacances (120,20 €) i d'hores extraordinàries (75,12 €).

II.- La societat V. SA es va oposar a les pretensions de la part agent.

III.- Per sentència de data 16 de desembre del 2004, l'Honorable Tribunal Unipersonal de Batlles, secció civil, va desestimar la demanda de la Sra. Sílvia F.T. i absoldre V. SA de totes les pretensions de la part adversa, condemnant en costes la part actora.

IV.- Contra aquesta resolució la Sra. Sílvia F.T. ha interposat recurs d'apel·lació.

Ha actuat com a magistrat ponent el M.I. Sr. Jean Louis VUILLEMIN.

FONAMENTS DE DRET

I.- L'article 9 del Decret sobre el contracte de treball de data 15 de gener de 1974, que és d'aplicació en el present cas, estipula que l'avís de comiat deurà fer-se,

amb exposició de la seva causa per escrit, mitjançant carta certificada amb acusament de rebuda, computant-se el termini, a comptar de la data de recepció. Es acredita per les proves que consten en autes, que el dia 24 d'octubre del 2002, l'empresa va enviar a la treballadora, una carta certificada amb acusament de rebuda, comunicant a la mateixa el seu acomiadament, i que la Sra. Sílvia F.T. no va anar a recollir la carta esmentada. Si la legislació vigent imposa a l'empresari acomiadar el treballador per escrit mitjançant comunicació per carta certificada, en canvi, no exigeix l'obligació per part de l'empresari de fer arribar la dita carta al seu destinatari. Per consegüent - llevat del cas on l'empresari ha voluntàriament enviat la carta, a una adreça errònia, o al domicili del treballador, tot sabent que el mateix no hi era i no podia recollir la carta -, és suficient, per complir els requisits legals, que l'empresa envií la carta a l'adreça coneguda del treballador, que aquest darrer reculli o no la dita carta. En cas d'autes, la Sra. Sílvia F.T. explica que si no va recollir la carta certificada d'acomiadament, fou perquè estava de vacances a Suïssa del 21 al 29 d'octubre. Però, tractant-se de vacances no autoritzades per l'empresari, i doncs desconegudes pel mateix, no es pot reprotxar a V. SA d'haver enviat la carta d'acomiadament a l'adreça de la treballadora en aquest període. Per tant, si la Sra. Sílvia F.T. no va anar a recollir la carta certificada, és de la seva responsabilitat i l'acomiadament fou fet en forma deguda. A més a més quan després d'un període de baixa mèdica, la Sra. Sílvia F.T. es va presentar al seu lloc de treball, l'empresa va entregar-li en ma una carta d'acomiadament que la treballadora es va negar a rebre. La Sra. Sílvia F.T. pretén que aquesta carta no estava firmada per l'empresari. Encara que sigui el cas, cosa que no està provada - al contrari, en la carta que consta en autes figura una signatura sota la menció "V. SA"-, això importa poc, ja que d'una banda, aquesta carta fou lliurada a la Sra. Sílvia F.T. al seu lloc de treball, per una persona del personal de l'empresa, i doncs presentava totes les garanties de la seva autenticitat, i que d'altra banda, res en l'article 9 del Decret sobre el contracte de treball exigeix que la carta d'acomiadament sigui firmada pel mateix empresari. Per consegüent, no pot la Sra. Sílvia F.T., pretendre sense mala fe que l'acomiadament es va fer de forma incorrecte.

II.- Dit això per ser vàlid, l'acomiadament, tractant-se d'un acomiadament per culpa greu, regulat per l'article 9 del Decret del 15 de gener de 1974, a més de ser regular a nivell formal, té també que ésser justificat.

Les cartes d'acomiadament, ja sigui la enviada de manera certificada, o la lliurada en ma a la Sra. Sílvia F.T., imputen a la treballadora, una absència injustificada al seu lloc de treball a comptar del dia 21 d'octubre del 2002. La part que recorre contesta que era de vacances a Suïssa, amb permís de l'empresa. Al contrari l'empresari sosté que si la Sra. Sílvia F.T. va comunicar-li el dia 17 d'octubre del 2002, que marxava el cap de setmana a visitar un familiar seu a Suïssa, cosa per la qual l'empresa li va deixar Francs suïssos per no haver d'anar ella al banc, en canvi no es va presentar la treballadora al seu lloc de treball, els dilluns, dimarts i dimecres següents. Resulta de les proves que consten en autes, que quan va marxar a Suïssa, la Sra. Sílvia F.T. ja havia esgotat totes les seves vacances anyals i que va gaudir de vacances d'estiu fins al 22 de setembre del 2002. Per tant és del tot incoherent que un mes després d'haver tornat de vacances la Sra. Sílvia F.T., i aleshores que havia acabat tots els seus dies de vacances legals, l'empresa hagi autoritzat la mateixa a gaudir de vacances suplementàries. A més, es desprèn del testimoniatge de la Sra. Júlia V.T., que la Sra. Sílvia F.T. tenia la intenció de no tornar a treballar a l'empresa, i que quan tornaria de Suïssa, agafaria una baixa mèdica per buscar-se una nova feina, cosa que va fer. Resulta de tots aquests elements, que no es pot valorar la versió de la Sra. Sílvia F.T., front a la posició sempre mantinguda per l'empresa, i que per tant s'ha de considerar que l'acomiadament de la treballadora per absència sense motiu al seu lloc de treball, és del tot justificat.

III.- Pel que fa a les altres al·legacions de la part recurrent, relatives a un suposat assetjament, a dies de vacances o a hores extraordinàries, la Sra. Sílvia F.T. no aporta cap prova suficient de les seves simples afirmacions.

IV.- La desestimació del recurs imposa de posar les costes judicials a càrrec de la part que recorre.

Vistos la legislació vigent i els Usos i Costums aplicables al present cas,

La Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra,

DECIDEIX

Desestimar el recurs d'apel·lació de la Sra. Sílvia F.T.; **confirmar** la sentència de l'Honorable Tribunal Unipersonal de Batlles de data 16 de desembre del 2004, en tots els seus extrems; **condemnar** la Sra. Sílvia F.T. **al pagament de les costes judicials de segona instància, tot limitant** l'import que la part adversa pugui reclamar-li a títol d'honoraris d'advocat i procurador, a la suma de **300€**.

Així per aquesta nostra resolució, de la qual en serà tramés testimoni a l'Hble. President de la Batllia, per al seu coneixement i als efectes escaients, definitivament jutjant, ho pronunciem, manem i signem.-